

РЕШЕНИЕ

№ 12951

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11309** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от пълномощника на Столична община (СО) срещу Решение № 4978/12.11.2024 г. по анд. № 10497/2024 г. по описа на СРС, НО, 19 с-в, с което е отменено Наказателно постановление № СФИ24-РД29-17/22.05.2024, издадено от И. В. – заместник-кмет на Столична община, с което на „Промис“ ООД, с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 53, във връзка с чл. 18, чл. 27 и чл. 36 от ЗАНН и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община (НРУИТДТСО или Наредбата) е наложена имуществена санкция в общ размер на 7000 лв. (седем хиляди лева) за нарушение на чл. 28а и чл. 17, ал. 1, т. 7 от Наредбата.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Излагат се съображения, че изводът на първоинстанционния съд за допуснати процесуални нарушения е необоснован, като се поддържа, че поканата за съставяне на АУАН е била надлежно отправена и не са налице нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя. Оспорват се и изводите на съда относно липсата на извършено нарушение, като се сочи, че от доказателствата по делото се установява превишаване на разрешената площ и ползване на общински терен без необходимото разрешение. Поддържа се още, че неправилно деянието е

прието за малозначително, доколкото същото е извършвано системно и води до неблагоприятни последици. Иска се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. С молба от 13.03.2026 г. взема становище по хода на делото. Моли съда да отмени решението на първоинстанционния съд като неправилно и незаконосъобразно и да потвърди обжалваното наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Прави възражение за прекомерност относно претендирания от ответника адвокатски хонорар.

Ответникът – редовно уведомен, не се явява и не се представлява. С молба от 13.03.2026 г. взема становище по хода на делото. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението на първоинстанционния съд. Претендира разноски по списък.

СГП, редовно уведомена, представлява се от прокурор Д., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба се явява ДОПУСТИМА, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, VII касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е приел за установена фактическата обстановка въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, като е установил, че при извършена на 05.12.2023 г. проверка на търговски обект – супермаркет, стопанисван от „Проми“ ООД, е констатирано разполагане на стоки върху общински терен с площ, надхвърляща разрешената, както и складиране на амбалаж върху площ, предназначена за общо ползване. Прието е, че за констатираното е съставен констативен протокол, въз основа на който впоследствие е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено и процесното наказателно постановление.

За да отмени наказателното постановление, съдът е приел, че същото е издадено от компетентен орган и в законоустановените срокове, но в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в ненадлежно връчване на покана за съставяне на АУАН. Посочено е, че липсват данни лицето, получило констативния протокол, да е било надлежно упълномощено да приема книжа от името на дружеството, поради което не е спазена процедурата по съставяне на акта в присъствие на нарушителя или негов представител.

По същество съдът е приел, че не е доказано извършването на нарушение по чл. 28а от

Наредбата, тъй като по делото е установено наличие на издадено разрешение за ползване на общинска площ, обхващащо процесния период, като е констатирано единствено превишаване на разрешената площ. Прието е, че това обстоятелство не съответства на описаното в акта нарушение, поради което не е налице осъществяване на състава от обективна и субективна страна.

От друга страна съдът е приел, че е доказано нарушение по чл. 17, ал. 1, т. 7 от Наредбата, изразяващо се в складиране на амбалаж върху площ, предназначена за общо ползване, но е счел същото за маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, с оглед липсата на вредни последици и обстоятелството, че нарушението е било отстранено още в хода на проверката.

С оглед изложеното съдът е приел, че са налице основания за отмяна на наказателното постановление изцяло като незаконосъобразно.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Безспорно е, че наказателното постановление е издадено от компетентен административнонаказващ орган, в кръга на предоставените му правомощия, при спазване на предвидената от закона форма и в сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Това обаче не е достатъчно за неговата законосъобразност, доколкото административнонаказателното производство е строго формализирано и подчинено на принципа за законоустановеност, като всяко съществено отклонение от процесуалните правила води до опорочаване на крайния акт.

На първо място, настоящият състав намира, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, свързано с реда за съставяне на акта за установяване на административно нарушение. Съгласно чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, актът следва да бъде съставен в присъствието на нарушителя или на надлежно упълномощено от него лице, след надлежно връчена покана. Това изискване представлява съществена гаранция за правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице и е израз на принципите на състезателност и равенство на страните.

В конкретния случай поканата за съставяне на АУАН е обективизирана в констативен протокол, връчен на лице, за което не са налице данни да е било надлежно оправомощено да приема книжа от името на дружеството. Съгласно приложимата по препращане разпоредба на чл. 180, ал. 5 НПК, връчването на юридическо лице следва да се извърши на длъжностно лице, натоварено да приема книжа. Липсата на доказателства за наличието на такова качество у лицето, получило протокола, обуславя извод, че не е налице надлежно уведомяване. В този смисъл е и трайната съдебна практика, съгласно която неспазването на процедурата по връчване на поканата за съставяне на АУАН представлява съществено процесуално нарушение, тъй като лишава нарушителя от възможността да участва още в началния етап на производството и да организира защитата си.

Това нарушение не може да бъде saniрано в съдебната фаза, тъй като е допуснато в административната фаза и е засегнало правото на защита в неговата първоначална и най-съществена проява. Съгласно трайната практика на Върховния административен съд, съдът не може да коригира или замества действията на административнонаказващия орган, когато същите са извършени в противоречие със закона.

Наред с това, настоящият състав намира, че наказателното постановление е издадено и при неправилно приложение на материалния закон по отношение на вмененото нарушение по чл. 28а от НРУИТДТСО. Съгласно тази разпоредба разполагането на подвижни съоръжения върху общински терен се допуска само въз основа на издадено разрешение за ползване. В конкретния случай от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че към датата на

проверката дружеството е разполагало с валидно разрешение за ползване на определена площ.

Констатираното от контролните органи поведение се изразява в превишаване на разрешената площ, а не в липса на разрешение. Въпреки това, в АУАН и в наказателното постановление е вменено нарушение, изразяващо се в ползване на общински терен без разрешение. Това несъответствие между фактическото описание и правната квалификация е съществено, тъй като води до неяснота относно предмета на обвинението и пречатства ефективното упражняване на правото на защита. Съгласно трайната съдебна практика административнонаказателната отговорност не може да бъде ангажирана въз основа на факти, различни от описаните в акта и наказателното постановление, нито чрез тяхното тълкуване или допълване в съдебната фаза.

В този смисъл правилно е прието, че не е доказано по несъмнен начин осъществяването на състава на нарушението по чл. 28а от Наредбата, което е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление в тази му част.

По отношение на нарушението по чл. 17, ал. 1, т. 7 от НРУИТДТСО, настоящият съдебен състав намира, че макар формално да са налице елементите от състава, конкретният случай разкрива по-ниска степен на обществена опасност. Съгласно чл. 28 от ЗАНН, когато административното нарушение поради маловажността си не представлява съществено засягане на обществените отношения, административнонаказващият орган следва да се въздържа от налагане на наказание.

Преценката за маловажност се извършва с оглед всички релевантни обстоятелства – начина на извършване на деянието, неговите последици, личността на нарушителя и поведението му след извършването. В случая се установява, че нарушението е било отстранено още в хода на проверката, засегнатата площ е незначителна и липсват данни за настъпили вредни последици. Тези обстоятелства обуславят по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичните случаи на нарушения от този вид.

Съгласно задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 1/2007 г. на ВКС, преценката за маловажност подлежи на съдебен контрол, като когато съдът установи, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но административнонаказващият орган не го е приложил, това представлява основание за отмяна на наказателното постановление. В този смисъл е и последователната практика на ВАС, която приема, че неприлагането на института на маловажния случай при наличие на предпоставките за това представлява неправилно приложение на материалния закон.

Следва да се отчете и принципът на съразмерност, закрепен в чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове не следва да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за постигане целите на закона. Налагането на административно наказание при наличие на предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН противоречи на този принцип и води до неоправдано засягане на правната сфера на санкционираното лице.

В обобщение, съвкупността от допуснатите съществени процесуални нарушения, както и неправилното приложение на материалния закон, обуславят незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление. Като е достигнал до същия краен извод, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изложените съображения, касационният съдебен състав изцяло споделяйки изводите на районния съд, намира, че касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а обжалваното с нея решение – оставено в сила. Не се установява наличието на касационни основания, обуславящи отмяната на проверявания съдебен акт. Обжалваното решение като правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора заявената от ответника претенция за присъждане на разноски е основателна. Според списъка на разноските (л.27) същият претендира присъждане на разноски в общ размер 1200 лв., представляващи адвокатско възнаграждение, за заплащането на което са представени доказателства. Съдът намира за основателно отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК предвижда ако възнаграждението за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът по искане на страната може да присъди по нисък размер, но не по малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съдът взе предвид, че пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства, проведено е едно открито съдебно заседание, в което процесуалния представител на ответника не е присъствал, отговорът на касационната жалба е бланкетен, поради което Съдът счита, че не е налице фактическа и правна сложност на делото, която да обоснове присъждане на възнаграждение в размер по-висок от минималния, предвиден в наредбата. В тази връзка на основание чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа на ответника следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 € (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет цента), равняващи се на 1000 лв. (хиляда лева).

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА 4978/12.11.2024 г. по анд. № 10497/2024 г. по описа на СРС, НО, 19 с-в.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Проми“ ООД, с ЕИК[ЕИК] разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 € (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет цента), равняващи се на 1000 лв. (хиляда лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: 1.

2.